

Ivan David: America first! Podle toho v čem...

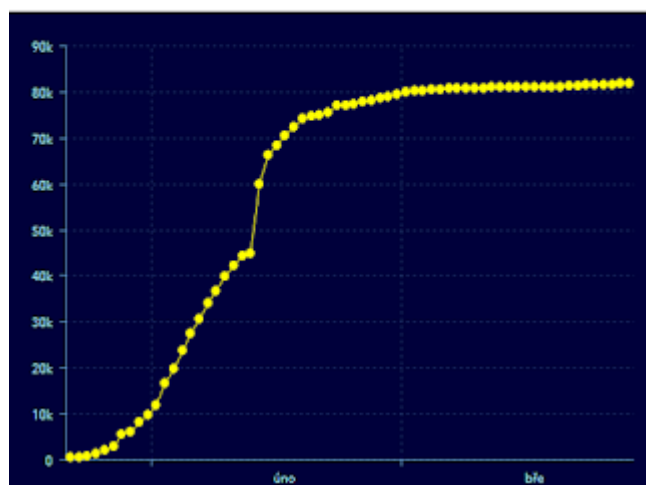
- CZ24 News | 1. dubna 2020

USA: Ano, podle předpokladu předstihly Spojené státy americké Čínu v počtu detekovaných případů nakažení koronavirem, původcem COVID-19, dnes s oficiálním číslem 124 468 infikovaných. Na druhém místě se ocitla Itálie, která se blíží stovce tisíců. Kupředu se derou další evropské země a Kanada, zatímco v Číně a v Jižní Koreji se od počátku března objevovaly už jen o celkem sporadické případy.

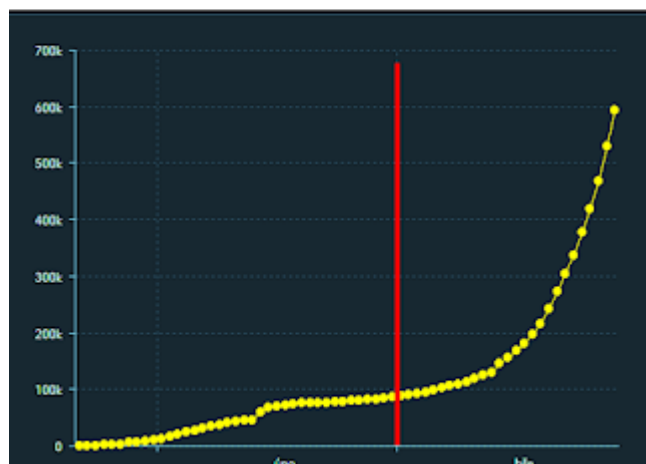
Proč tomu tak je? Důvodů může být řada.

Protože jsem řadu let pracoval ve vědě a výzkumu, sluší se, abych na prvním místě zapochyboval o validitě předkládaných dat. Existuje tzv. deklarovaná nemocnost, počítají se případy na základě odborné diagnostiky, kterým se dostane zaznamenání a statistického shrnutí. Z tohoto hlediska, kde chybí lékaři, tam je populace „zdravá“, protože nikdo nediagnostikuje, nikdo nepitvá. Vedle toho existuje nemocnost reálná. Ta je obvykle větší. Například z důvodu nedostupnosti diagnostických nástrojů. Nemocnost COVID-19 je vyšší, než se udává. V různých zemích různě, jak moc, to nevíme. Pokud zjištěných případů infekční choroby rychle přibývá, znamená to, že se příliš málo diagnostikuje a mnoho případů šíří nemoc, aniž by byly zachyceny. Pokud je někde vyšší úmrtnost, znamená to horší dostupnost kvalifikované péče.

Vývoj šíření COVID-19 v Číně
od poslední třetiny února minimální růst

Vývoj šíření COVID-19 - celý svět
červená čára - 28. února,
zcela minimální růst případů v Číně

Další důležitou stránkou je uplatňování preventivních opatření za účelem snížení rizika šíření. To předpokládá existenci odborně navržených opatření, připravenost na možnou epidemii, a to organizační a technickou, dále potřebnou autoritu nutnou pro jejich nařízení a vymáhání včetně nutného sankcionování, a nakonec připravenost populace opatření akceptovat.

Proč tedy Čína, Tchaj-wan nebo Jižní Korea epidemii zvládly a proč ji Amerika, Evropa nebo Austrálie (říkejme jim třeba europoidní země) zvládají mnohem hůře?

Uvedené asijské země byly po všech výše uvedených stránkách připraveny, a proto byly schopny rychle reagovat, šíření minimalizovat a zajišťovat léčení z hlediska dostupnosti i kvality.

A co země europoidní, které jsme zvyklí pokládat za vyspělé?

Tyto země stále disponují velmi solidní vědeckou základnou, ale věda není dostatečně spojena s politickým rozhodováním, které je pod vlivem alibismu, přežívání bez iniciativy a delší perspektivy. Odborná doporučení, jsou-li vůbec žádána, jsou vnímána jako rušivá a obtěžující, protože nutí k nepopulárním akcím a obavě, že by se odborníci mohli politicky prosadit. Řečeno s Davidem Riesmanem, jde o politiky s radarem, jejichž prioritou je vyhýbání se problémům a proto jim nepřekáží, že na jejich řešení nestačí. Krizové situace vyžadují politiky s kompasem, kteří mají vytčený cíl, za kterým jdou, kteří umějí riskovat říci ne bez strachu ze ztráty popularity, tedy politici s dlouhodobým programem a snahou řešit i problémy, jejichž řešení popularitu nepřinášejí. Georgij Plechanov optimisticky předpokládal, že krizová situace si výskyt takových politiků vynutí. Nejsem takový optimista, politici s radarem pilně hubí všechny potenciální konkurenty, až zůstanou sami se svojí neschopností. Politici dnes nanejvýš vytyčují hesla (America first!), nikoli programy. Je tomu tak i proti, že politici nebývají nositeli reálné moci, ale pouhými zprostředkovateli ve složité disharmonii zájmů. Proto politici nemají autoritu. Nepředpokládá se, že by na ně mohlo být spolehnutí.

Europoidní země nejsou připraveny na rizika, protože žijí jen v přítomnosti a bez programu. Motorem společnosti je okamžitý profit. Taková společnost nemůže být solidární. Je těžké někoho přesvědčit ke koupi „deštníku“, když neprší, když zaprší, jdou ceny „deštníků“ prudce vzhůru a pro někoho jsou nedostupné. To zásadně narušuje kohezi společnosti, a tedy souladné chování občanů.

Europoidní země nejsou připraveny na rizika, protože jsou zahleděny do příštího čtvrtletí. Ochranné pomůcky se dají rozprodat, záložní nemocnice, pokud kdysi byly, „výhodně“ zprivatizovat, nové v těžkopádnosti systému těžko vznikají. Proto jsou tyto země organizačně a technicky málo připraveny

a v krizi nutně selhávají.

Posledně jmenovaným a nikoli nejméně podstatným problémem jsou občané, kteří neuznávají autoritu a odmítají se podřítit obecnému zájmu. Jejich pocit odpovědnosti končí na okraji jejich vlastního zájmu. Tomuto stavu velmi napomáhá bizarní a perverzní ideologie, podle níž je společnost každému dlužna, ale skoro nikdo se necítí dlužen společnosti. Tento silně internalizovaný stereotyp se už desítky let šíří jako epidemie. To je ta debilní představa „lidského práva“ kdykoli si zalyžovat v infekcí prolezlých horských střediscích a následně ignorovat karanténní opatření.

Co z toho plyne pro europoidní společnost? Plyne z toho, že prověrka koronavirem prokázala její prohnílost. Společnost potřebuje politiky (ano, politiky!) s kompasem, kteří respektují výsledky vědeckého zkoumání, i když si je neobjednali. (Není prostor na nutné podrobnější vysvětlení.) Společnost potřebuje dlouhodobou perspektivu a kohezi. Musí se zbavit ideologie odmítající solidaritu v komunitě a hlásající svobodu bez odpovědnosti. To vše je slučitelné s demokracií.

Bez odvahy k naznačeným změnám je europoidní společnost odsouzena k zániku.